

Ik was Jozef in ons kerstspel

In het begin van het eerste schooljaar (1947) heeft het mij wat moeite (en vechtpartijen) gekost om een ‘positie’ in de klas te vinden, door mijn nogal stijve motoriek. Uiteindelijk lukte dat dan toch. Hier ontmoette ik ook mijn eerste liefde, Coby Maartense. Tijdens de middagpauze gingen wij, of naar mijn huis of naar dat van haar (zij woonde in de Willem van Noortstraat) en verklaarden aan onze moeders dat wij met elkaar gingen trouwen. Kortom: net echt! Haar ouders gingen echter emigreren naar Australië en dat was het einde van onze relatie. Nooit meer iets van haar vernomen.

Tja, daarna waren er nog wel wat meisjes die sterk in mijn belangstelling stonden, zoals Loes Verhage, Ria Verbeek en Dickie Boterman, maar daarin was ik lang niet de enige! en tevens was ik tamelijk onzeker en verlegen, zodat ik ze nooit heb durven benaderen. Met een aantal jongens had ik wel contact, zoals Kees Bakker en Karel Materman. In onze vrije tijd speelden wij wel bij elkaar, soms samen met Wim Anneeze en anderen. Wim Anneeze was mijn buurjongen op no.5 van de Everard Foeckstraat. Wij speelden ook heel veel samen. Wij zaten in dezelfde klas op de Dr. D. Bosschool en zijn later ook samen naar de mulo Willem de Zwijger op het Janskerkhof gegaan.

Kerstspel

De vijfde klas van de lagere school voerde in 1951 een kerstspel op voor de ouders. Ik was toen in dat kerstspel Jozef, met Ria Verbeek als Maria.

Geweldig trots was ik na afloop, alhoewel ik niet zoveel tekst had, maar toch!

Kees Bakker was een zoon van een pastoor, een oud-katholieke pastoor. Hij woonde in de pastorie van de St. Jacobuskerk op de Bemurde Weerd. Die pastorie had een grote tuin met een paar oude schuurtjes, waar een vlierinkje op was. Daar werd vaak rovertje gespeeld, met zelfs achtervolgingen tot in de kerk toe! Met Kees Bakker ruilde ik plaatjes van Flipje, het fruitbaasje van Tiel. Je moest de plaatjes van die boeken bijeen sparen met punten die op de etiketten van de jampotten van De Betuwe waren gedrukt. Zelf spaarde ik ook de plaatjes van Piggelmee. 120 Punten (bij de Van Nelle koffie) waren voldoende voor een serie plaatjes en met drie series was het boekje compleet. Het was een moralistisch verhaaltje over een dwergenpaartje, waarvan de vrouw altijd meer wilde hebben en uiteindelijk de

deksel op haar neus kreeg.

Trouwens, ik was ook een fanatiek lezer/verzamelaar van stripboekjes. Mijn eerste stripboekje (dat ik van mijn opa kreeg) was Bulletje en Boonestaak. Het stripverhaal Ketelbinkie, dat in de krant stond, werd door mijn opa uitgeknip en voor mij bewaard. Op latere leeftijd waren Kick Wilstra, Kapitein Rob en Eric de Noorman mijn favorieten.

Spelletjes

Met de kinderen uit de straat, zoals Wim Anneeze, Peter Dorsman, Willie van der Meer (Dodt van Flensburglaan), Ria de Vor, Elly Smit, Albert Nije (Willem van Abcoudeplein) speelden wij vaak op de brede stoep voor de huizen no. 16 en 18 en de garage van de familie Van der Meer in onze straat. Hinkelen, touwtje springen, tollen, knikkeren, voetballen en trefbal waren daar de geliefde bezigheden. Uiteraard belandde er wel

Henk was Jozef in het kerstspel van school

eens een bal tegen de ruiten, of over de muur van een tuin, hetgeen dan wel enig ongenoegen opriep, maar in het algemeen ging het toch vrij gemoeidelijk. Daarnaast werd er veelvuldig aan spoorzoeken en verstoppertje gedaan, waarvoor vaak werd uitgeweken naar Tuindorp. Daar had je veel meer mogelijkheden om je te verstoppfen.

Touwspringen

Af en toe werd er (in begin 50-er jaren) een ‘grootschalig’ touwtjespringen ‘georganiseerd’. Alle kinderen van groot tot klein deden daar dan aan

mee, zoals mijn kleine zusje Marjolein, Harrie Edens van het Willem van Abcoudeplein en nog een aantal meer. Een heel groot touw werd midden op straat door twee grote kinderen, en soms een paar ouders, rondgedraaid en daar moest iedereen een aantal figuren springen. Heel gezellig.

Henk Hagenbeuk
hhagenbeuk@hotmail.com
Eindhoven

Akela, wij doen ons best!

In de warme zomer van 1947 werd op een gegeven moment aan de ingang van de straat een ereboog opgesteld. Dit was ter ere van een militair die terugkwam van de eerste politionele actie in het toenmalige Nederlands-Indië. Hij kwam aanrijden in een versierde legertruck, er speelde een bandje, de hele straat en omgeving was uitgelopen en iedereen zwaaide met vlaggetjes.

Men was toen trots op de strijder die tegen de opstandelingen in onze kolonie had gevochten en nog meer ontzag was er, toen bleek dat hij hinkend op krukken vooruit moest komen. Hij was in zijn been geschoten. Voor ons jongens was hij een echte held!

In de periode 1950-53 was ik bij de padvinderij (tegenwoordig scouting). De groep had een Akela als leidster en haar assistente was Baghera. Ik was daar welp en wij droegen een uniform bestaande uit: groene pet met gele biezen, groen overhemd met halsdoek als stropdas in de kleuren oranje/blauw, korte broek, lange kousen met kwastjes. Ik mocht (na een half jaar) de totem dragen. Op zaterdagmiddag kwamen wij bijeen in onze thuisbasis, een werfkelder op de Oude Gracht en van daaruit liepen wij gezamenlijk naar bv. het plein voor het huidige spoorwegmuseum, daar was het altijd lekker rustig, of naar het grasveld bij het hoofdkantoor van de NS op de Moreelselaan en daar werd dan een spel of een opdracht uitgevoerd. Op de foto zit ik vooraan in het midden.

Goede daad

Als padvinder was je verplicht iedere dag een goede daad te doen. Er waren verschillende rituelen, waarvan ik de meeste niet meer weet, maar het salueren met twee vingers in V-teken tegen de rand van de pet en daarbij het volgende zeggende: “Akela wij doen ons best!” was er één van. In diezelfde periode heb ik zwemmen geleerd. Vanuit school gingen wij één keer per maand in OZEBI aan de Biltstraat zwemmen. Later moest ik van mijn ouders mijn diploma’s A en B halen. Gezondheid was toen een belangrijke zorg. Op de lagere school werd je regelmatig door de schoolarts bekeken of je bijvoorbeeld hoofdluis had, je werd regelmatig ‘doorgelicht’, minstens een keer kregen wij ook krasjes (Mantoux-reactie) om te testen of wij TBC hadden en eenmaal per jaar kwam de schooltandarts langs, hetgeen op school vele ‘gruwelverhalen’ deed ontstaan.

Ongelukjes

Soms had ik wat kleine ongelukjes, zoals een spijker in mijn lip (moest ge-

hecht worden in het AZU ziekenhuis), het blijven haken met mijn bovenbeen aan een uitstekende roestige spijker, waardoor mijn broek een winkelhaak had en ikzelf een flinke jaap in mijn been. In de vierde klas werd ik ook nog een keer ziek: geelzucht. Ik moest toen twee à drie weken op bed blijven, gordijnen dicht en mocht geen vet eten.

Vanaf 1947 was er gezinsuitbreiding. Mijn zusje Marjolijn werd geboren en een jaar later kregen wij een hond Astra. Zij was een kruising tussen een poedel en een bouvier. Een hele lieve hond. Dat werd een extra speelkameraadje voor mij. ‘s Avonds na het eten gingen mijn vader en ik vaak met die hond wandelen. Wij liepen dan meestal via de Inundatiekade, naar de St. Anthoniedijk waar de watertoren stond en dan weer terug over het spoor, via de Mr. Tripkade naar huis. Mijn vader snoof dan altijd diep de geur van het boerenland op en genoot hoorbaar van de gezonde lucht.

Voetbal

Met mijn vader ging ik ook vaak ‘s

Henk staat midden op de foto

zondags naar het voetballen kijken. UVV was vlakbij en een redelijk goede club. Nadat in 1956 UVV weg moest, omdat er gebouwd ging worden, gingen wij vaker naar DOS. Mijn vader is altijd een supporter van DOS, later FC Utrecht gebleven. Begin jaren 50 werden interlandvoetbalwedstrijden uitgezonden op televisie. Uiteraard had vrijwel niemand toen televisie, dus slimme zakenlui (zoals Jaarsma op de Bemurde Weerd) zetten een TV in hun etalage en op zondagmiddag stonden er dan

dikke rijen mensen te kijken naar dit wonder der techniek. Zo ook mijn vader en ik. Omdat ik nog tamelijk klein was, mocht ik meestal naar voren, zodat ik het goed kon zien. Dit heeft wel mijn belangstelling voor techniek gewekt!

Henk Hagenbeuk
hhagenbeuk@hotmail.com
Eindhoven